

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, S.A.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyas.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univer Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento. **RÚBRIQUES:** Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, José Luis Guamer, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Assumpció Maresma, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, J.J. Pérez Benloch, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, Xúlio Ricardo Trigo.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Afón, Selecom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Excomunionis, confusions, eleccions

La Conferència Episcopal Espanyola —és a dir l'Església espanyola, corporativament i oficialment— acaba de fer un dels salts endarrer més perillosos i més intolerables de la història contemporània del país. Simplement, acaben d'expressar, amb una violència pròxima al terrorisme verbal, la pretensió que una posició confessional, doctrinal, ha de ser *imposada* legalment i penalment al conjunt de la societat. És evident que la corporació episcopal no presenta la seua doctrina sobre l'avortament com a pròpia d'una confessió religiosa. La presenta com a part del "dret natural" (posició amb què coincideixen els portaveus del PP), i per tant aplicable a tots els ciutadans i a tots els països de la terra.

Obliden, però, que aquest dret "natural" a la vida, en el cas de l'avortament, està basat exclusivament en una confusió fonamental entre vida i persona. Entre vida humana i persona humana. Partint d'aquesta confusió de termes i conceptes (confusió estrictament doctrinal, estrictament pròpia d'una teologia moral determinada), des del moment mateix de la fecundació, com que hi ha unes cèl·lules humanes, que tenen vida humana, hi ha també una *persona* humana. Una vegada definit això, per l'autoritat de l'Església romana, se'n deriven totes les conseqüències que el document episcopal denuncia implacablement.

Si un inici d'embríó és una "persona", òbviament la seua supressió és un homicidi. I si l'homicidi es fa amb voluntat deliberada i premeditació, serà un assassinat amb tots els agreujants. No solament un pecat, diuen els bisbes, sinó un delictes canònic, i un delictes penal. Que ha de ser castigat com a tal. Canònicament, amb l'excomunió. Penalment, amb les lleis repressives que l'estat *hauria* d'imposar. Curiosament, però, la pena d'excomunió no l'aplica l'Església als assassinats reals, als homicidis de persones fetes i dretes. Només als "assassinats" d'embrions. Excomunionis a banda, l'*obligació* de l'estat és clara: impedir i

castigar l'avortament. Perquè una actitud permissiva, segons els bisbes, "mina els fonaments mateixos de l'estat de dret". L'estat té, doncs, davant de l'avortament, les mateixes obligacions repressives que davant de l'assassinat, la violació o el robatori. Obligacions policials. I obligacions superiors encara les que té davant de les "altres plagues" socials, perquè "en el cas de l'avortament, la plaga té les característiques i les dimensions d'un genocidi". Difícilment podien anar més enllà de la pretensió de convertir una posició doctrinal en part del codi penal.

I difícilment podien mostrar-se més ignorants i intolerants de la realitat social, d'ací i de tot el món. Segons els bisbes —i el Papa que els inspira i anima—, aproximadament tres quartes parts, o més, de les societats humanes estan sistemàticament, i legalment, dedicades a l'assassinat massiu i al genocidi sistemàtic. No sabem tampoc, perquè seria impossible de calcular, quina proporció de catòlics deuen estar excomunicats *de facto* per practicar, consentir o col·laborar en un avortament. Aplicant la doctrina de la confusió, ¿quants milions de cristians haurien de ser expulsats formalment de l'Església? ¿Quants centenars de milions de ciutadans de tot el món haurien d'anar a la presó? Impossible de calcular: tan absurdes són les pretensions de la doctrina.

Hi ha una altra pretensió, tanmateix, que és perfectament coherent: si la doctrina catòlica ha de ser imposada *legalment* a la societat, és a dir pel poder polític, cal que aquest poder polític estiga en mans dels qui accepten la doctrina. Cal, per tant, que els catòlics voten aquelles alternatives que responen als comportaments morals que professen. Més clar, impossible. Paradoxalment, els bisbes acaben afirmant que "és indispensable extraure el debat moral de l'arena de la política partidista". ¿Volen enganyar-se ells mateixos, ens volen enganyar a tots, o volen portar la confusió i la contradicció fins al final? En tot cas, han fet un servei nefast a la societat. Nefast i molt perillós.

